

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ИВАНОВ с/у БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 67189/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

24 май 2007 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

12/11/2007

Настоящото решение ще стане окончателно при условията определени в член 44 § 2 от Конвенцията. Върху него могат да бъдат извършени поправки по формата.

По делото Иванов с/у България,
Европейския Съд за Правата на Човека (пето отделение), в състав
от :

Г-н	П. ЛОРЕНЦЕН, <i>председател,</i>
Г-жа	С. БОТУШАРОВА,
Г-да	К. ЙУНГВЕРТ
	В. БУТКЕВИЧ
Г-жа	М. ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,
Г-да	Р. МАРУСТ,
	М. ВИЛИЖЕР, <i>съдии,</i>

и Г-жа С. ВЕСТЕРДИЕК, *секретар на отделението,*

След проведено съвещание на състава на 2 май 2007 г.,

Постановява следното решение, прието на тази дата :

ПРОЦЕДУРА

1. В основата на делото е жалба (№ 67189/01) заведена срещу Република България и с която гражданинът на тази държава Г-н Иван Ангелов Иванов ("жалбоподателя") е сезирал Съда на 5 януари 2001 г., по силата на член 34 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи ("Конвенцията").
2. Жалбоподателят се представлява от г-н М. Янков, адвокат от Добрич. Българското правителство ("Правителството") се представлява от своя агент г-жа М. Коцева, от Министерството на правосъдието.
3. На 8 септември 2005 г., Съдът реши да съобщи на Правителството иска основан на продължителността на процедурата. Основавайки се на член 29 § 3 от Конвенцията, той реши, че ще се произнесе едновременно по допустимостта и по същество.

ФАКТИТЕ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФАКТИТЕ

4. Жалбоподателят е роден през 1958 г. и живее в Добрич.
5. По време на събитията, жалбоподателят е бил свещеник в Добрич. На 28 юли 1991 г., заинтересованото лице и едно друго лице /С.С./ са били задържани и започва разследване за изнасилване извършено в съучастие и с употреба на сила. Жалбоподателят е бил временно освободен на 9 август 1991 г.

6. Междувременно, с решение на Варненския митрополит, жалбоподателят е временно отстранен от своята длъжност на 1 август 1991 г. и заплащането му е преустановено.
7. На 25 октомври 1991 г., разследващият по делото предлага на обвинението заподозрените да бъдат изпратени на съд. С постановление от 12 ноември 1991 г., районната прокуратура на Добрич, връща делото за доразследване.
8. На една несъобщена дата, срещу С.С. започва разследване за други сексуални насилия над жертвата.
9. На 7 януари 1992 г., разследващият отново предлага изпращане на делото в съда. На 23 април 1992 г. е изготвен обвинителния акт и делото е изпратено в районния съд в Добрич.
10. На 26 май 1992 г. заседанието на съда е отложено за 30 юни 1992 г., по молба на адвоката на заинтересованото лице. На 10 август 1992 г., делото е отложено за 19 октомври 1992 г., поради неявяване на жалбоподателя поради заболяване.
11. С решение от 19 октомври 1992 г., съдът връща делото на прокуратурата с констатацията, че по време на разследването С.С. не е разполагал със служебен адвокат, въпреки че неговото психическо състояние не му е позволявало да се защитава сам.
12. С постановление от 27 октомври 1992 г., прокурорът връща делото на разследващия с точно указание за следствените действия които той трябва да предприеме. На С.С. е назначен служебен адвокат на 8 декември 1992 г. Междувременно е назначена психиатрична експертиза на С.С. Експертите представят доклада си през януари 1993 г.
13. На несъобщена дата, делото отново е изпратено в съда.
14. На 1 април 1993 г., заседанието е отложено поради неявяване на медицинските експерти.
15. На 13 май 1993 г., делото е отложено за 15 юни 1993 г., поради неявяване на С.С. Съдът разпорежда неговото задържане. На 15 юни 1993 г., съдът констатира, че С.С. е хоспитализиран в психиатрична болница и отлага заседанието.
16. На 30 септември 1993 г., делото отново е отложено с констатацията на съда, че С.С. не е представлява от адвокат, а неговото психично състояние не му позволява да се защитава сам.
17. На 9 ноември 1993 г., заседанието е отложено за 14 декември 1993 г., поради неявяване на С.С. Съдът отново разпорежда неговото задържане.
18. На 14 декември 1993 г., съдът връща делото на прокуратурата след като е констатирал, че разследването не е било водено от компетентния орган. След извършването на нови следствени

действия, делото е изпратено в съда на една неуточнена дата през 1994 г.

19. На 28 юни 1994 г., делото е отложено поради неявяване на С.С. Съдът констатира, че последният е задържан в ареста във Варна, но не е бил редовно призован.
20. На 20 октомври 1994 г., делото е отложено поради неявяване на експерти и свидетели.
21. На 31 януари и 23 февруари 1995 г., заседанието е отложено поради неявяване на експерти.
22. Провежда се съдебно заседание на 25 април 1995 г., разпитани са няколко свидетели и делото започва да се гледа. С присъда от 27 април 1995 г., районният съд в Добрич, признава обвиняемите за виновни по всички обвинения и ги осъжда на затвор съответно на четири години и два месеца и на три години.
23. Обвиняемите обжалват решението.
24. На 8 ноември 1995 г., делото е отложено, тъй като адвокатът на С.С. не е бил призован да се яви. На 31 януари 1996 г. се провежда заседание и делото започва да се гледа.
25. С присъда от 22 февруари 1996 г., окръжният съд на Добрич, отменя атакуваното решение, след като е констатирал многобройни процесуални нередности (противоречия между диспозитив и мотиви, пропуск от страна на съда да се произнесе по веществените доказателства и т.н.) и връща делото на етапа на разследването.
26. На 23 май 1996 г., прокуратурата връща делото на разследващия. Той предлага делото да се изпрати в съда, след като е разпитал жертвата и заподозрените. Въпреки това, с постановление от 11 юли 1996 г., заместник районният прокурор констатира някои процесуални нарушения при определянето на служебен защитник на С.С. и отново връща делото.
27. На една несъобщена дата, делото е изпратено в съда.
28. На 21 октомври 1997 г., заседанието е отложено за 11 декември 1997 г. поради неявяване на експерти и свидетели, както и на адвоката на жалбоподателя.
29. На 11 юни 1998 г. се провежда заседание и съдът изслушва свидетелите и някои експерти. На 5 ноември 1998 г. са разпоредени нова психиатрична експертиза на С.С. и експертиза на жертвата.
30. На 21 януари 1999 г., съдът изслушва една част от експертите и отлага заседанието, за да даде възможност на страните да изслушат експерт, който не се е явил.

31. На 26 февруари 1999 г., е назначена медицинска експертиза на С.С. Експертът е изслушан на заседанието от 4 юни 1999 г. Същият ден, след обсъждане, съдът признава съобвиняемите за виновни и произнася присъди за лишаване от свобода.
32. Обвиняемите обжалват. На 7 декември 1999 г., заседанието е отложено по искане на жалбоподателя, който не е могъл да наеме представител.
33. На 1 февруари 2000 г., се провежда заседание и делото се разглежда. Жалбата е отхвърлена от окръжния съд на Добрич на 14 февруари 2000 г. Като последна инстанция, присъдата е потвърдена от Върховния касационен съд на 20 юли 2000 г.

ПО ПРАВО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

34. Жалбоподателя изтъква, че продължителността на процедурата не спазва принципа за „разумни срокове” Освен това, той твърди, че по отношение на него не е имало справедлив процес; Той се позовава на член 6 § 1 формулиран по следния начин в съответните части:

"Всяко лице, има право на справедливо гледане на неговото дело (...) в разумен срок, от Съд (...) който да реши (...) основателността на всяко отправено му наказателно обвинение. „

A. По иска относно продължителността на процедурата

1. Аргументи на страните

35. Правителството счита, че делото е било разгледано в разумни срокове. След всяко връщане, органите по разследването са извършвали всички необходими действия в сроковете предвидени от българския закон. Всъщност, на вътрешните власти, които са показали старание и бързина, не може да им бъде преписвано никакво значително закъснение.
36. Жалбоподателят отговаря, че делото не е било особено сложно и че той самият е искал само едно отлагане на заседание. Той заключава, че закъсненията при разглеждането на делото се дължат на вътрешните власти.

2. Оценка на Съда

а. По допустимостта

37. Съдът, констатира, че тази жалба не е категорично не обоснована съгласно член 35 § 3 от Конвенцията. Той отбелязва, също така, че не се сблъсква с никакъв друг аргумент за недопустимост. Така, че жалбата трябва да се обяви за допустима.

б. По същество

38. Съдът отбелязва, че въпросната процедура започва на 28 юли 1991 г. с ареста на жалбоподателя. Въпреки това, периодът, който трябва да се вземе предвид започва от 7 септември 1992 г., с влизането в сила на Конвенцията за България. Въпреки това, за да се прецени разумността на сроковете изтекли след тази дата, трябва да се държи сметка и за това на какъв стадии се е намирало делото към тази дата.
39. Периодът завършва на 20 юли 2000 г., дата на произнасяне на решението на Върховния касационен съд. Така, че той продължава приблизително около седем години и единадесет месеца. Делото е било разгледано два пъти от първа инстанция и обжалвано и един път от Върховния касационен съд.
40. Що се отнася до разумния характер на този срок, Съдът припомня, че разумния характер на сроковете за продължителност на една процедура се оценява според обстоятелствата по делото и според критериите от съдебната практика на Съда и в частност от сложността на делото, поведението на жалбоподателя и това на компетентните власти (вж. включително и *Pélissier et Sassi c/у Франция* [GC], n° 25444/94, § 67, ЕСПЧ 1999-II).
41. В случая, делото показва известна сложност по същество и по право, доколкото обвиненията за тежко сексуално насилие са повдигнати срещу две лица. Освен това, Съдът има предвид, че не е имало преки свидетели на случилото се, с изключение на жертвата, твърденията на която обвиняемите оспорват.
42. Относно поведението на жалбоподателя, Съдът отбелязва, че той е искал отлагане на делото три пъти, но само две забавяния съответно от около месец и половина и един месец и три седмици влизат в компетенцията *ratione temporis* на Съда.
43. Колкото до поведението на вътрешните власти, Съдът отбелязва, че делото е било връщано неколkokратно от обвинението и от районния съд за доразследване. Една част от тези решения не влизат в полето на компетентност *ratione*

temporis на Конвенцията и Съдът не може да се произнася по тяхната необходимост. Въпреки това, трябва да се отбележи, че съдилищата са връщали делото за доразследване три пъти: през 1992 г., констатирайки, че С.С. не е разполагал с помощ от защитник, през 1993 г., след констатация, че разследването не е било водено от компетентния орган и през 1996 г., докато процедурата вече е продължавала от пет години. В последствие, през юли 1996 г., обвинението постановява последно връщане, поради нови нередности относно определянето на служебен адвокат на С.С. длъжащи се на разследващия. Всички тези връщания са били мотивирани от различни пропуски от страна на вътрешните власти, които освен това допускат два пъти едни и същи пропуски особено при определянето на служебен адвокат на С.С.

44. Накрая, забавянията дължащи се на отлагане на заседанията поради нередовно призоваване на С.С и неговия адвокат, или пък на късното назначаване на служебен адвокат за този обвиняем (параграфи 16,19 и 24) също трябва да се подчертаят.
45. Безспорно, апелативната и касационната инстанции, които се запознават с делото след 1999 г., демонстрират бързина и се произнасят в рамките на около година. Макар, че тези инстанции, които са запознати с делото в тази последна фаза са се показали старателни, вече натрупаните закъснения не са могли да бъдат компенсирани. Така, че цялостното времетраене на процедурата е станало неразумно.
46. В заключение, след като разгледа всички елементи, които са му били представени, Съдът счита, че в конкретния случай, продължителността на процедурата не отговаря на изискването за „разумен срок”.
47. Въз основа на това е налице нарушение на член 6 § 1.

Б. Относно жалбата за безпристрастността на процедурата

48. Жалбоподателят поддържа, че вътрешното правораздаване се е лутало в оценката на доказателствата и оценката на приложимото право. Освен това, той петендира, че един от съдиите занимавали се с делото е бил корумпиран, без обаче да посочва името на този съдия.
49. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е имал на разположение състезателна процедура, че е бил съветван от адвокат и че е имал възможност да изложи всички аргументи, които е счел за необходимо, за да защити своята кауза.

50. Той констатира, освен това, че решенията на вътрешното правораздаване са надлежно мотивирани и не дават никаква идея за едностранност.
51. Що се отнася до твърдението, че един от съдиите разглеждал делото е бил корумпиран, Съдът отбелязва, че те не са подкрепени с никакви доказателства, като например жалба до прокуратурата по отношение на този магистрат.
52. Въз основа на изложеното, следва, че искът е явно не обоснован и следва да бъде отхвърлен в приложение на член 35 §§ 1 и 4 от Конвенцията.

II. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

53. По смисъла на член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

54. Съдът констатира, че с писма от 18 януари, 18 април и 30 ноември 2006 г., жалбоподателят е бил поканен да представи своите искания за справедливо обезщетение. Неговото внимание е било привлечено върху факта, че Съдът няма да присъди никаква сума за справедливо обезщетение, ако претенциите, цифрите и разбивките не бъдат изпратени в Съда в определените срокове. Във всеки случай, не е било формулирано никакво искане за справедливо удовлетворяване.
55. При тези обстоятелства, Съдът счита, че няма основание да му бъде присъдена сума за това (вж. Тимофеев с/у Русия, n° 58263/00, §§ 50-52, 23 октомври 2003 г.).

С ТЕЗИ МОТИВИ, СЪДЪТ, ЕДИНОДУШНО,

1. *Обявява* жалбата за допустима що се отнася до жалбата за прекалената продължителност на процедурата и недопустима за всичко останало;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията;

Съставено на френски език, след това съобщено писмено на 24 май 2007 г. в приложение на член 77 §§ 2 и 3 на правилника.

Клаудиа ВЕСТЕРДИЕК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Председател

Président